

Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg
Christiansborg
1240 København K

Den 12. marts 2018

Miljø- og fødevarerministerens besvarelse af spørgsmål nr. 474 (MOF alm. del) stillet 23. februar 2018 efter ønske fra Rasmus Horn Langhoff (S).

Spørgsmål nr. 474

”Vil ministeren kommentere artiklen ”Fiskere frygter effekt af dumpning af Havneslam” bragt på sn.dk den 19. februar 2018 (<https://sn.dk/Kalundborg/Fiskeretrygter-effekt-af-dumpning-af-havneslam/artikel/725456>), herunder særligt kommentere det forhold, at der ikke er lavet en undersøgelse af, hvad klapping af slam og andet materiale betyder for fiskebestanden?”

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

”Det er et grundlæggende princip i forbindelse med alle tilladelser til klapping, at ansøger fyldestgørende skal godtgøre, at ansøgningen ikke vil have en væsentlig påvirkning på miljøet.

En klapping, hvor havbundssediment flyttes for at vedligeholde eller uddybe en havn eller en sejlrende og dumpes på en klapplads, kan forårsage spild, så vandet bliver uklart i en periode, og betyde forandringer af havbunden. Ansøger skal belyse begge effekter i ansøgningen, og dette skal sammenholdes med viden om bunddyrs tolerance for tildækning, samt vandlevende organismers tolerance overfor uklart vand. Der laves på denne måde en indirekte vurdering af den mulige påvirkning på fiskenes livsbetingelser. Der gives kun klaptilladelse, når Miljøstyrelsen vurderer, at effekterne af klappingen ikke vil medføre varig skade på dyre- og plantesamfund i havmiljøet.

Som led i Miljøstyrelsens tilsyn med effekterne af klapping undersøger Miljøstyrelsen udvalgte klappladser. I 2016 gennemførte styrelsen således en undersøgelse af netop den klapplads, som Kalundborg Havn ønsker at anvende i den konkrete sag. Baggrunden for tilsynet var, at der i 2015 var gennemført klapping af en større mængde sediment på netop denne plads. Undersøgelsen omfattede videooptagelser af havbunden, dybdeopmålinger og analyser af såvel sedimenttyper samt indholdet af miljøfarlige stoffer. Konklusionen var, at havbunden stort set var uforandret i forhold til sammenlignelig havbund udenfor klappladsens mulige påvirkningsområde.

Klappingen kan tillades i henhold til havmiljølovens kapitel 9, selvom det kan medføre midlertidige påvirkninger for lokalområdets planter og dyr, herunder områdets fiskebestand.

En undersøgelse af en klappings mulige direkte skade på fiskeriet er meget vanskelig at gennemføre og vil kræve et indgående kendskab til forekomsten af fisk i området, samt til hvilke naturlige og menneskeskabte forstyrrelser, der i øvrigt påvirker fiskebestanden helt lokalt. Fiskeriets egen

påvirkninger af fiskebestanden kan således også have betydning. En sådan undersøgelse kræver viden om disse faktorer i flere år før og efter den konkrete klapaktivitet, da påvirkningerne kan variere meget fra år til år. Såvel tidsforbrug som omkostningerne til undersøgelsen vurderes ikke at være proportional i forhold til de mulige erstatninger, undersøgelsen vil kunne fastlægge. Miljøstyrelsen stiller derfor ikke krav om, at ansøger skal belyse midlertidig påvirkning af fiskebestande.

Til gengæld stilles der efter fiskerilovens § 78 krav om, at der er taget stilling til eller indledt forhandlinger om spørgsmålet om erstatning mellem muligt berørte fiskere og dem, der ønsker tilladelse til foranstaltninger eller indgreb, der kan forårsage ulemper mv. for fiskeriet, jf. fiskerilovens § 77. Det betyder, at der skal tages stilling til erstatningsspørgsmålet, hvis det ikke kan udelukkes, at klapaktiviteten forringer fiskeriet. Samtidig er stillingtagen til erstatningsspørgsmålet efter fiskerilovens § 79 en betingelse for udstedelse af klaptilladelse. Der stilles derfor, i de tilfælde hvor det er relevant, vilkår i klaptilladelser om, at tilladelsen ikke kan udnyttes, før der er indledt forhandling om erstatning. Der er således en praksis, der plejer at løse problemet med sameksistensen af fiskeri og andre aktiviteter på havet. Hvis det ikke er muligt i mindelighed at opnå enighed om en erstatning, kan fiskerne efter fiskerilovens § 80 begære, at der nedsættes et særligt nævn, der skal vurdere kravet om erstatning. Hvis dette begæres som følge af en sag om klapning, er det Miljø- og Fødevareministeriet, der skal nedsætte et sådan nævn.”

Esben Lunde Larsen

/

Hans Christian Karsten